

Sygnatura akt VI Ka 331/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 maja 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Kamil Koczur

przy udziale Dariusza Piaseckiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. del. do Prokuratury Rejonowej G.w G.

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r.

sprawy skazanego **R. C.** ur. (...) w G.

syna S. i D.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 8 lutego 2017 r. sygnatura akt III K 847/16

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 331/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozpoznał sprawę w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec R. C. skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9 października 2003 r., sygn. akt III K 1056/03 mocą którego połączono wymierzone wobec skazanego jednostkowe kary:

- karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie o sygn. akt III K 2257/98 za popełnione w dniu 28 września 1998 r. przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.,

- karę 3 lat pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego w sprawie o sygn. akt III K 182/99 za popełnione w dniu 16 grudnia 1999 roku przestępstwo m. inn. z art. 280§1 k.k.,

- karę 3 lat pozbawienia wolności za popełnione w dniu 21 grudnia 1998 r. przestępstwo z art. 280§1 k.k.

i wymierzono skazanemu w/w wyrokiem łącznym karę łączną 6 lat i 6 miesięcy, która to kara została wykonana przez skazanego w całości w okresie 16.12.1998 r. do 18.12.1998 r., 21.12.1998 r. do 03.03.2000 r., od 06.11.2003 r. do 11.12.2006 r., od 05.01.2007 r. do 28.04.2008 r. oraz od 24.03.2009 r. do 12.02.2010 r.;

II. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 17 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 49/10, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 08 października 2014 roku wydanym w sprawie VI Ka 525/14 za:

a) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 30 maja 2008 roku na karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

b) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 maja 2008 roku na karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

c) przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 11 czerwca 2008 roku na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

wymierzono skazanemu karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 453/13, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 04 listopada 2014 roku wydanym w sprawie VI Ka 540/14 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 10 listopada 2012 roku na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności; skazany odbywa tą karę od dnia 07 lutego 2013 roku do dnia 06 lutego 2019 roku;

IV. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 3283/10, następnie utrzymanym w mocy w odniesieniu do skazanego R. C. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt VI Ka 372/16 za:

a) przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 16 czerwca 2010 roku na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

b) ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnionych w okresie od dnia 30/31 sierpnia 2010 roku do dnia 06 września 2010 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

w/w kary jednostkowe połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 06 września 2010 roku do dnia 02 września 2012 roku, skazany będzie wykonywał karę łączną pozbawienia wolności od dnia 06 lutego 2019 roku do dnia 10 marca 2020 roku;

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem łącznym z dnia 8 lutego 2017 roku sygn. akt III K 847/16 orzekł, że:

1. na podstawie art. 91§2 k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k. łączy wobec skazanego R. C. orzeczone wyrokami:

- jednostkową karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z 20 marca 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III K 453/13,

- karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z 30 listopada 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 3283/10 i wymierza skazanemu karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt IX K 3283/10 od dnia 06 września 2010 roku do dnia 02 września 2012 roku, a także w sprawie o sygn. akt III K 453/13 od dnia 07 lutego 2013 roku do dnia 8 lutego 2017 roku;

3. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie kar objętych: wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 17 marca 2014 r., sygn. akt III K 49/10 oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9 października 2003 r., sygn. akt III K 1056/03, wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego;

4. na podstawie art. 576§1 k.p.k. ustala, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym poszczególne wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

5. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. kwotę 354,24 (trzysta pięćdziesiąt cztery 24/100) złotych, w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

6. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje wywiedli skazany i jego obrońca.

W osobistej apelacji R. C. podając, że połączono mu wyroki Sąd Rejonowego w Gliwicach o sygn. akt III K 49/10, III K 453 i IX K 3283/10, wskazał, że w pierwszym wyroku Sąd przyznał mu art. 60 § 3 i 6 kk, a w wyroku trzecim w akcie oskarżenia jest opisany art. 60 § 3 lecz Sąd nie mógł go zastosować, bo ujawnił tylko jednego sprawcę, a w wyroku 2 Sąd oparł się wyłącznie na jego zeznaniach, dlatego uważa, że są podstawy do wydania wyroku łącznego lepszego dla niego, odnosząc się do opinii wskazał, że, że uchodzi za konfidenta i z tego powodu ma być skonfliktowany z podgrupą więzienna, zaś karę dyscyplinarną otrzymał jeszcze w 2013 r., dodatkowo powołał swój stan zdrowia i to, że nie może się leczyć na jedno schorzenie, gdyż zaostrza się drugie.

Skazany wniósł, aby zastosowano wobec niego większą absorpcję.

Obrońca zaskarżył wyrok w zarzucając błędną ocenę stanu faktycznego w zakresie pozwalającym na odstąpienie od zasady pełnej absorpcji łączonych wyroków i wniósł o orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje skazanego i jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd I instancji prawidłowo zastosował w niniejszej sprawie przepisy ustawy obowiązującej w chwili orzekania.

Niewątpliwie w stosunku do pierwszego z badanych skazań, a to w sprawie III K 1056/03 nie istniały przesłanki do objęcia wyrokiem łącznym orzeczonych tam kar, czy to wynikających ze skazań jednostkowych, czy to kary łącznej, albowiem z jednej strony przestępstwa tam objęte nie pozostawały w zbiegu realnym z tymi z pozostałych spraw (wyrok w tej sprawie był pierwszym podlegającym badaniu przez przyzmat art. 85 kk w brzmieniu sprzed 1.07.2015 r.), z drugiej strony kary te są wykonane, a zatem zgodnie z obowiązującym art. 85 § 2 kk nie mogły zostać połączone.

W wypadku drugiego ze skazań w sprawie III K 49/10 orzeczone zostały kary grzywny, które nie podlegają łączeniu z karami pozbawienia wolności, zatem nie mogły kształtować kary łącznej.

Karami podlegającymi wykonaniu oraz nadal wykonywanymi są kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach III K 453/13 oraz IX K 3283/10.

Przestępstwa objęte tymi wyrokami popełnione zostały przed dniem 17.03.2014 r. (to wyrok w sprawie III K 49/10 był pierwszym odnoszącym się do zbiegu przestępstw objętych trzema ostatnimi skazaniami). Ponieważ jednak kara grzywny nie podlegała łączeniu, mogły zostać połączone kary z dwóch ostatnich skazań, przy czym górną granicę kształtowałyby kary jednostkowe, a ich suma wynosiła 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Skoro jednak ostatni wyrok zapadł w dniu 30.11.2015 r. istniała możliwość zastosowania ustawy nowej zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, to powodowało, że górna granica wyznaczona była sumą kary jednostkowej i kary łącznej, a zatem wynosiła 9 lat i 1 miesiąc pozbawienia wolności.

W obu stanach prawnych dolną granicę wyznaczała najsurowsza z kar czyli 6 lat pozbawienia wolności.

Uwzględniając powyższe Sąd I instancji prawidłowo uznał, że w wypadku R. C. nie sposób w stanie prawnym uprzednio obowiązującym doszukać się względności, a zatem zgodnie z dyrektywą art. 4 § 1 kk zastosował ustawę nową.

Zmiana stanu prawnego w niewielkim zakresie wpłynęła na zasady wymiary kary łącznej. W art. 85 a kk ustawodawca określił, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie powoduje ta zmiana uchylecia dorobku orzecznictwa w zakresie wpływu na wymiar kary okoliczności podmiotowo- przedmiotowych poszczególnych przestępstw, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, w tym zakresie w obu apelacjach brak jakichkolwiek argumentów.

W niniejszej sprawie związku podmiotowo- przedmiotowe przestępstw, o których orzeczono w sprawach IX K 3283/10 oraz 453/13 są luźne. Owszem można doszukać się podobieństwa dobra prawnego zaatakowanego przez oskarżonego, w postaci mienia, lecz w jednym wypadku również zdrowia, postać zamiaru jest tożsama, gdyż chodzi o zamiar bezpośredni, jednak odmiennność pokrzywdzonego, dwuletni okres czasu pomiędzy czynami wyklucza możliwość zbliżania się do zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej.

Jeżeli natomiast chodzi o wskazane w art. 85 a kk okoliczności, wypada przypomnieć, że skazany, przed popełnieniem omawianych przestępstw był już siedmiokrotnie karany, stosowane wobec niego konsekwencje karne nie przyniosły zmiany postawy względem przestrzegania porządku prawnego, co więcej dostrzegalne jest popełnianie przestępstw o wysokim ładunku karygodności. Taki pochod przestępstw popełnianych przez skazanego przekonuje o jego demoralizacji, niepoprawności, nie wyciąganiu wniosków z uprzedniej karalności, co sprzeciwia się pozytywnemu prognozowaniu społeczno- kryminologicznemu. W takiej sytuacji okoliczności, które mogłyby ostrożnie pozytywnie rysować się w trakcie odbywania kary nie mogą być uznane za znacząco wpływające na możliwość przewidywania, że po opuszczeniu zakładu karnego R. C. nie powróci na drogę przestępstwa. Zwłaszcza, że postawa skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest zmienna i niepewna.

Z pewnością okolicznościami wpływającymi na orzekanie kary łącznej nie jest stan zdrowia skazanego, w tym zakresie inne instrumenty prawa wykonawczego umożliwiają składanie stosownych wniosków. Przy tym zaznaczyć trzeba, że wskazywane w osobistej apelacji schorzenia są stosunkowo typowymi dla populacji osób o określonym wieku oraz niehigienicznym dla zdrowia trybie życia, a prawidłowe stosowanie zaleceń lekarskich pozwala na stosunkowo poprawne funkcjonowanie w zakresie typowych czynności życiowych.

Odnosząc się z kolei do kwestii stosowania art. 60 § 3 kk, to ma miejsce w każdej sprawie jednostkowej, gdy zrealizowane są przesłanki tej normy prawnej, takie okoliczności, jak i ewentualnie przyznanie się do winy i złożenie określonych wyjaśnień, zostało już odpowiednio zważone przez Sąd orzekający w sprawie jednostkowej. Dodatkowo wbrew deklaracjom skazanego nie sposób we wszystkich wypadkach odszukać tak dalece idące okoliczności, które

jako postawa po popełnieniu przestępstwa, wpływająca na ocenę prognozy społeczno- kryminologicznej mogłaby pozytywnie rzutować na postulowany wymiary kary łącznej, jako orzekanej z zastosowaniem zasady absorpcji.

Wreszcie stwierdzić należy, że racjonalizacja kary orzekanej, jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie, jako łagodzenie i mieć zatem charakter jednokierunkowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.08.2007 roku sygn. akt II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.